

cu lingușire, dar nu va afla odihnă. Din aceasta, el singur poate depista că nu merge bine.

Atunci când cineva primește nedreptatea este ca și cum ar primi o avere duhovnicească și se bucură. În timp ce atunci când se îndreptățește pe sine, este ca și cum ar cheltui ceva din averea sa și nu simte bucurie. Vreau să spun că nu are odihna duhovnicească pe care ar fi avut-o dacă nu s-ar fi îndreptățit pe sine. Cu cât mai mult atunci când nu are dreptate și se îndreptățește pe sine! Adună urgia lui Dumnezeu, pentru că atunci se face o răpire; risipește o avere care i se dă. Oare cel care risipește, află odihnă?

Prin îndreptățire omul orbește sufletește. Chiar de ar omorî și un om, diavolul îi dă dreptate. „Cum de l-ai suferit atâta timp?”, îi spune. „Trebuia să-l omori mai devreme”. Și se poate să vrea să mai ia și plată de la Hristos pentru puținii ani în

care l-a suferit pe acela! Ai înțelege? Acolo ajunge.

Părinte, dacă cel ce se îndreptățește pe sine se chinuiește, de ce primește acest chin al conștiinței?

Este obișnuința. Ca s-o tai, trebuie voință. Și trebuie să învețe nu numai să nu se îndreptățească, ci să se și aranjeze în mod corect. Dacă nu se îndreptățește, dar înlăuntrul lui crede că a fost nedreptățit, atunci este mai rău. Pentru că, dacă se va îndreptăți, celălalt îi va putea spune ceva și astfel se va putea cunoaște pe sine și va putea ieși din înșelare. Altfel, poate să nu vorbească, dar înlăuntrul său să spună: „Am dreptate, dar nu vorbesc, pentru că am superioritate”, și rămâne astfel în înșelare.

Sursa: **Cuviosul Paisie Aghioritul**, *Nevoință duhovnicească - III*, Editura Evanghelismos, 2003

PROGRAMUL LITURGIC

Sâmbătă

29 mai

18:00

Vecernia și Litia

Duminică

30 mai

08:00

Utrenia și Sfânta Liturghie

Ap. Fapte 11, 19-30; Ev. Ioan 4, 5-42; glas 4, voscr. 7

→ **Duminica a 5-a după Paști (a Samarinenței)**

→ Sfinții Cuvioși Isaachie Mărturisitorul și Varlaam

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe **sfantul-ilie.ro**.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

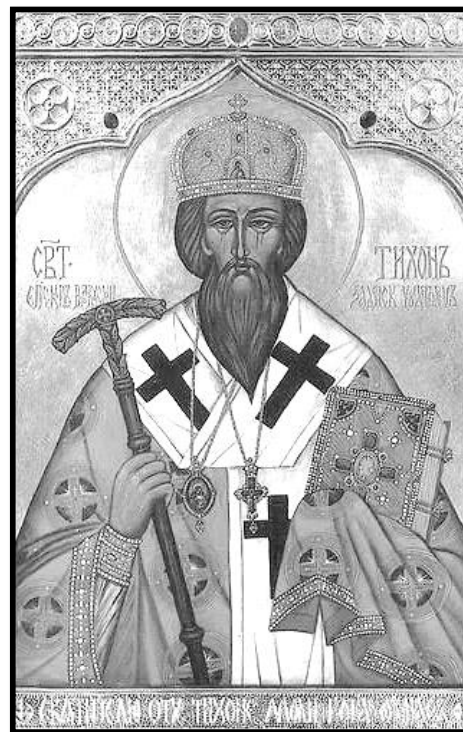
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Ziua când mă voi teme voi nădărdui în Tine”

— Ps. 55, 3

Nr. 391 / 23 mai 2021

SFÂNTUL
TIHON DIN ZADONSK

1724 - 1783

CĂCI ÎNTUNERIC ESTE MÂNDRIA ȘI LUMINĂ, SMERENIA

Cel mândru urăște virtutea smereniei. Înaintea lui Dumnezeu și a celorlalți oameni, pe cât de urâtă și neplăcută este mândria, pe atât de îndrăgită și bine primită este smerenia. Spre nimic nu privește înaltul Dumnezeu cu atâta iubire cu câtă privește spre inima smerită și curată. De aceea și Preasfânta Născătoare de Dumnezeu spune despre sine însăși: că „a căutat (Domnul) spre smerenia roabei Sale” (Luca 1:48).

Când omul este părăsit de mândrie, vine de se sălășluiește în el smerenia. Și, cu cât se veștejește una, cu atât crește cealaltă, fiindcă sunt potrivnice una celeilalte. Așadar, se risipește întunericul și vine lumina. Căci întuneric este mândria și lumină, smerenia.

Când ne judecăm pe noi înșine și ne recunoaștem starea jalnică și

rușinoasă, atunci abia putem nădăjdui la smerenie.

Ne naștem goi și neputincioși. Trăim în necazuri, neputințe și păcate. Murim în frică, groază și suspine. Ne îngropăm și ne facem țărână. Atunci nu se mai știe care este bogatul și care săracul, care cel fericit și care cel nefericit, care domnul și care robul, care înțeleptul și care neștiutorul de carte. Atunci toți suntem egali, fiindcă toți am devenit țărână. „*Prin urmare, de ce s-ar trufi cenușa și țărâna? Pentru ce se trufește cel ce este pământ și cenușă?*” (Isus Sirah 10:9).

Frate, să ne recunoaștem sărăcia și netrebnicia. „*Deci, smeriți-vă sub mâna cea tare a lui Dumnezeu, ca El să vă înalțe la timpul cuvenit*” (I Petru 5:6). Să recunoaștem, iubite frate, că noi creștinii ne tragem din Hristos Cel blând și smerit cu inima. Căci mare rușine și necuviință este a se mândri creștinul, când Hristos, Dumnezeu Cel Mare și Preaînalt, S-a smerit pe Sine. Rușine este a se mândri robul, când Domnul său este smerit.

Nimic nu e mai nepotrivit și mai nevrednic de un creștin, decât mândria. Și nimic nu îl înalță mai mult decât smerenia. După această smerenie se cunoaște omul, dacă este adevărat ucenic al lui Iisus Cel „*blând și smerit cu inima*”. Prin urmare, de vrei să dai mărturie că ești creștin adevărat, învață de la

Hristos să te smerești, așa cum El însuși ne îndeamnă: „*Învățați-vă de la Mine, că sunt blând și smerit cu inima*” (Matei 11:29). Să ai mereu vii în minte cuvintele Apostolului: „*Dumnezeu celor mândri le stă împotrivă, iar celor smeriți le dă har*” (I Petru 5:5).

Sursa: **Sfântul Tihon din Zadonsk**, *Trepte către cer*, Editura Egumenița, 2020

PĂRINTELE SIMEON KRAIOPOULOS

1925 - 2015

RĂSUCEȘTI ÎN RANĂ CUȚITUL CARE TE-A RĂNIT

Adeseori felul în care reacționezi atunci când treci printr-o supărare, printr-o durere, printr-o rănire, seamănă cu următorul lucru: e ca și când ei ți-au dat un cuțit, iar tu începi să-l răsucești în propria rană.

Se întâmplă ca celălalt să te lovească. Scoate cuțitul din rană și vezi cum se va vindeca rana. Nu! Tu nu scoți cuțitul! Îl ții acolo, și dacă vrea cineva să-l scoată, tu nu-l lași;

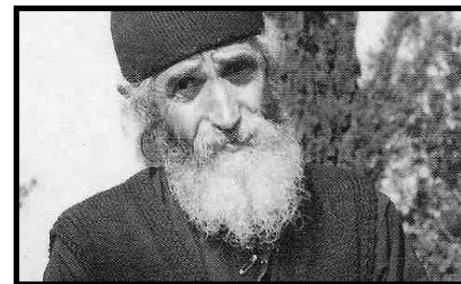
și ca și cum n-ar fi de ajuns aceasta, îl răsucești și mai tare în rană.

Să nu vi se pară ciudat. Ce crezi că faci atunci când, să zicem, cineva îți spune un cuvânt greu, care te rănește? Te gândești continuu la cuvântul acela, nu-ți iese din minte, și nu vrei să-l pierzi! Și, ca și cum n-ar fi suficient, te mănii pe acela care ți-a spus cuvântul, te înrăiești, îl urăști și vrei să te răzbuni pe el! Toate acestea în fapt asta înseamnă: răsucești în rană cuțitul care te-a rănit, în timp ce, dacă l-ai fi scos numaidecât și l-ai fi aruncat cât colo, mult mai puțină pagubă ți-ar fi provocat. Răsucești cuțitul și nu vrei cu niciun chip să-l scoți. Cine este de vină în această situație? Bine, celălalt te-a lovit; asta este treaba lui, asta face el. Dar, dacă acela este vinovat o dată, pentru că ți-a dat cuțitul, tu care ții cuțitul în rană și nu-l scoți, ba îl și răsucești mai rău, ești vinovat de o sută de ori, de o mie de ori mai mult.

Sigur că răul pornește de la faptul că celălalt a pus început. Dar dacă analizăm și privim lucrurile mai bine, vom vedea că, în cele din urmă, noi suntem aceia care am pus începutul. Pentru că, oricum ar sta lucrurile, omul nu este întru totul nevinovat. Dumnezeu îl iubește pe om, îl protejează, îl acoperă; nu-l lasă la cheremul nimănui. Dacă, în cele din urmă, Dumnezeu îngăduie să pățim ceva, înseamnă că, într-o anumită măsură, avem nevoie să ni se întâmple acel lucru.

Orice întâmplare, deci, s-o luăm așa: „Doamne, să mi se întâmple una ca asta, se pare că era nevoie; ceva nu mergea bine cu mine. Prin urmare, cauza cea mai adâncă sunt eu însumi. Iartă-l pe cel care mi-a făcut acest lucru!”. Și apoi să întâmpinăm corect o astfel de situație și să nu mai învărtim cuțitul în propria rană.

Sursa: **Arhimandritul Simeon Kraiopoulos**, *Stresul – cum se vindecă și cum se naște*, Editura Bizantină, 2015

SFÂNTUL PAISIE AGHIORITUL

1924 - 1994

ÎNDREPTĂȚIREA NU ADUCE ODIHNĂ

Cel care se îndreptățește pe sine nu află odihnă, nu are mângâiere. Sinea lui, conștiința lui nu-l îndreptățește și nu are odihnă, iar aceasta arată că este vinovat.

Cum le-a rânduit Dumnezeu! A dat omului conștiința. Înfricoșător! Cineva poate reuși ceea ce dorește, fie în chip barbar, fie cu viclenie, fie